

La frase del dia

“A aquest pas l'1-0 anirà a votar fins i tot Coscubiela (o no)”
[a propòsit del registre de la Guàrdia Civil a 'El Vallenc']

Albano Dante Fachin, SECRETARI GENERAL DE PODEM

Tribuna

Lluís Foix. Periodista

La pàtria de Josep Benet

L'extensa biografia de Josep Benet, publicada per Jordi Amat, és un fresc formidable de la història de l'antifranquisme a Catalunya amb moltes de les seves derivades. Josep Benet toca tot el que es mou a Catalunya des que surt de l'escolania de Montserrat fins que en el moment més àlgid de la seva trajectòria política es disputa obertament la presidència de la Generalitat amb els altres dos personatges clau de la Transició: Josep Tarradellas i Jordi Pujol.

AQUESTA BIOGRAFIA penso que és imprescindible per la quantitat d'informació que aporta i per les conclusions a què arriba al llarg de les seves pàgines. Benet, nascut a Cervera en una família de classe mitjana, complicada, puja a l'ascensor social fins a arribar a ser un personatge imprescindible a l'hora de dibuixar el futur polític de Catalunya abans i després de la mort de Franco. Benet és un activista, un conspirador, un home que té com a objectiu principal recuperar la fesomia cultural i política de Catalunya. Montserrat no és només un centre d'activitat política a redós de l'Església, sinó que és un lloc de trobades amb els principals personatges que comencen a lluitar contra el franquisme des del catalanisme cristià d'aquells primers anys foscos i durs.

UN DELS TRES CONSTANTS que surten a la biografia és la impaciència d'un home que vol anar de pressa i que crema etapes per tal d'assolir els seus objectius des d'una perspectiva social i esquerrana. Els treballs de Benet per tal de fer reviure la llengua catalana són colossals. Mai haurà tingut els recursos imprescindibles per anar pel seu compte i sempre s'atansa als mecenes culturals i patriòtics que l'ajuden a tirar endavant projectes i esdeveniments. Els Millet, els Serrahima, els Vilaseca Marcet, fins i tot en Jordi Pujol, apadrinen bastantes de les seves empreses relacionades amb la cultura i l'enfortiment del català.

LES RELACIONS amb tots aquests prohoms no són fàcils ni eternes. Sovint es discuteix, es baralla, trenca amb molts d'ells i es torna a trobar sol davant de nous objectius que troben novament l'ajut de persones que creuen en ell. Benet és persona activíssima, nerviosa, tensa, que es dona a conèixer davant de tribunals espanyols per la defensa de persones jutjades pel franquisme. La seva defensa de Rosa Santacana, dona de Joan Comorera, va ser una de les principals intervencions davant de tribunals franquistes. També defensà Jordi Carbonell, Lluís Maria Xirinacs i altres personatges perseguits pel règim.

LA VIDA DE BENET no fou fàcil ni planera. Tenia com a objectiu recuperar la normalitat del català i fer que el país tornés a gaudir de l'autoestima. I ho fa treballant molt. Escriu llibres per recuperar la memòria com *Carles Rahola, afusellat*, *Maragall i la Setmana Tràgica*, *Catalunya sota el règim franquista*. Al final dels seus dies escriu dos llibres per desmitificar la figura de Tarradellas sense estalviar adjectius sobre el que ell pensava sobre el president tornat de l'exili.

BENET FOU L'EPICENTRE de moltes conspiracions que es feien al voltant de sagristies. Fou ell un dels principals impulsors de les festes populars de l'entronització de la Ma-

re de Déu de Montserrat, l'any 1942, també de la campanya *Volem bisbes catalans* de l'Assemblea de Catalunya. Tingué molts personatges amb qui compartia conspiracions. El més principal, potser, fou Albert Manent, amb el qual coincidí en tots els esdeveniments clandestins de caràcter polític o eclesiàstic que es movien des de Barcelona i que tindrien repercussió internacional, com l'entrevista que publicà *Le Monde* a l'abat Aureli M. Escarré i que foren un seriós maldecap per a Franco.

LA NOVETAT MÉS INTERESSANT del llibre *Com una Pàtria* de Jordi Amat és potser la triple relació conflictiva entre Benet, Pujol i Tarradellas. Tots tres coincidien a voler presidir la democràcia a Catalunya un cop hagués mort el dictador. Els documents que aporta Amat reflecteixen la condició humana dels polítics quan estan al poder o aspiren a obtenir-lo. Les cartes entrecruades entre els tres personatges són documents inèdits que ajuden a entendre la vida i el tarannà humà dels tres personatges aspirants a presidir la Generalitat.

BENET NO VA GUANYAR. Gairebé no guanyava mai. Però no es va estar mai quiet. Les contradiccions que es troben en tota vida pública també apareixen en Benet, que havia combatut la interpretació marxista del catalanisme arran de la publicació del llibre *Catalanisme i Revolució burgesa* de Jordi Soler Tura, que va acabar després sent company de viatge del PSUC que el portaria a ser el senador més votat de l'Estat. Llegint el llibre de Jordi Amat es té una idea aproximada de la Catalunya antifranquista i també dels primers anys de la Transició. Les figures que transiten pel llibre són in comptables. De Vicens Vives a Millet i Maristany passant per l'abat Escarré, Alexandre Cirici Pellicer, Albert Manent, Max Cahner... és un retrat humà, social i polític d'uns temps en què la llibertat política pràcticament no existia. Paga la pena dedicar-hi unes hores per conèixer un passat molt feixuc per a tothom.

“Tenia com a objectiu recuperar la normalitat del català i fer que el país tornés a gaudir de l'autoestima”

De set en set

Jaume Oliveras

L'Onze

Demà és la Diada. Segur, una Diada diferent i molt especial. L'entorn l'ha convertit en una jornada irreplicable i

aquest any hem tingut pregoners de primer ordre: els polítics del govern central, els caps dels partits espanyolistes, la junta de fiscals, el Tribunal Constitucional, l'erràtica figura del Borbó i els unionistes parlamentaris. Tots ells fan el possible per motivar l'independentisme català.

Demà, sens dubte, tots els independentistes estan (estem) cridats a manifestar el propi compromís. Hem d'estar per la feina. El moment exigeix la màxima demostració de força i l'expressió de la voluntat de no callar, que no podran fer-nos callar.

Cada any, des del 2012 (amb el pròleg del 2011) la societat catalana fa un exercici de vigor impressionant. És la revolució dels somriures, la festa de la llibertat. I des del govern del país veí cada any es diu que es mobilitzen quatre gats. La seva incapacitat comptable i el baix nivell polític han fet que no sabessin llegir la realitat. Ara es troben amb un país organitzat per la revolta pacífica i no tenen arguments per frenar-la, a menys que sigui l'exabrupte o la força bruta. Mals arguments contra la Diada.

Aquesta partida, l'hem guanyat. Veurem com es desenvolupen els pròxims esdeveniments i com es tancarà el final d'etapa, però la Catalunya innovadora, solidària i lliure ha guanyat la partida. La raó de la legitimitat s'ha imposat a la gàbia de la legalitat. El demà ha de ser millor, molt millor, però ara no podem fallar en les mobilitzacions que ens necessiten. L'Onze n'ha de ser l'exemple. Ens veurem en la manifestació.

Sísif

Jordi Soler

